

stejl overfor sine Foresatte. Hans Affære med Provst Vollerup kunde jeg med min bedste Vilje ikke billige. Jeg hader selv al Tvang, og ethvert Overgreb af Myndighederne bringer mig i Raseri; men jeg forlanger en dannet Tone ogsaa af en Skolelærer. Og vil du sige mig, Tante Bertha, finder du i Grunden ikke, at vi i Forvejen har Lærere nok i Tinget? Bønder og Husmænd er der heller ingen Mangel paa. Men hvor er Intelligensen? Hvor er det frie Overblik? Hvad er det f. Eks. for Landbrugsministre, vi har haft? Har du tænkt paa det, Tante? Naar Enslev kommer, siger jeg ham det lige op i Øjnene, at vi kan ikke være de Folk bekendt. — —«

»Hys!«

Fru Bertha afbrød ham og lagde Haanden paa hans Arm. Stupigen var paa Vej hen til dem fra Verandatrappen. Hun meldte nu, at der var rettet an.

»Saa maa du undskylde, kære Tante! Jeg er ved at forkomme af Sult! — — Stadig ingen Telegram?« spurgte han Pigen i Forbigaaende.

»Nej!«

JYTTE havde allerede forinden rejst sig og var gaaet ind. Det var blevet som en Vane hos hende at fortrække, saasnart man begyndte at politisere omkring hende. Det vakte saa mange triste Minder, og